folklor/edebiyat, cilt:20, sayı:78, 2014/2

WİLLİAM BLAKE'DE MASUMİYET VE TECRÜBE: KUZU VE KAPLAN

Nazan Tutaş*

1. Giriş

İngiltere'de Romantizmin öncüleri arasında yer alan William Blake, şiirlerinde kullandığı basit ancak güçlü üslubu ile ünlüdür. Sanatta yeni, yalın ve duyguların doğrudan aktarıldığı bir düşünce ve anlatım tarzı yaratmıştır. Bu bildiride, Blake'in sembollerle yüklü şiirlerinde bu yalın üslubunun içinde barındırdığı doğayı, insan doğasını, iyi-kötü, masumiyet-tecrübe gibi insan ruhundaki zıtlıkları nasıl betimlediği, masumiyet ve deneyimin karşıtlığı üzerine kurulu olan *Masumiyet Şarkıları* (*Songs of Innocence*) koleksiyonunda yer alan *Kuzu* (*The Lamb*) ve *Tecrübe Şarkıları* (*Songs of Experience*) kitabında yer alan *Kaplan* (*The Tyger*) şiirleri incelenerek gösterilecekir.

William Blake 1757 yılında doğmuş, 1827 yılında ölmüştür. Hayatının büyük bir bölümünü Londra'da geçirmiş, 1767 yılında bir çizim okuluna başlamış, 15 yaşında kitaplar için resimlerinin basıldığı plakalar yapan bir gravürcünün çırağı olmuştur. Sonrasında Royal Academy adı verilen Kraliyet Akademisi'ne gitmiş ve 22 yaşında

* Doç. Dr. Ankara Üniversitesi, Ankara, Türkiye.

bir yayınevinde gravürcü olarak işe başlamıştır. 1784 yılında ilk şiirlerini bastırdığında kendi gravür işini başlatır. Blake'in en güzel şiirleri, *Songs of Innocence* (*Masumiyet Şarkıları,* 1789) ve sonraları bu koleksiyonla birleştirilen *Songs of Experience* (*Tecrübe Şarkıları*, 1794) adlı kitaplarında yer alır. Bu iki koleksiyon sonraları *Songs of Innocence and Experience* (*Masumiyet ve Tecrübe Şarkıları)* adı altında yayınlanır. Blake bu koleksiyonda, genel anlamıyla insan doğasına ve topluma hem iyimser hem de kötümser açıdan bakarak masumiyet ve deneyimin karşıtlığı üzerinde durur ve gerçekleri görmek için her iki bakış açısına da ihtiyaç duyulduğunu vurgular. Blake'e göre "*zıtlıklar olmadan ilerleme olmaz. Çekicilik ve İticilik, Akıl ve Enerji, Sevgi ve Nefret insan varlığı için gereklidir*" (Keynes, 1966). Bu koleksiyon, İncil ve Hıristiyan pastoral hikâyelerden alınan semboller yönünde zengin, basit, müziksel nitelikli bir dilde yazılmış şiirler içerir.

Masumiyet Şarkıları'nda Blake, çocukluk dönemini mutluluk, özgürlük ve yaratıcılık ile bağlantılı olan masumiyetin sembolü olarak ele alır. *Tecrübe Şarkıları*'nda ise daha karamsar bir yaklaşım sergiler. Bu koleksiyondaki şiirlerini genellikle çocuk tekerlemeleri tarzında yazar. Basit uyak düzeni, sözcük, ya da tümce tekrarlarıyla sağladığı koşutluk ve seçtiği basit ve zıt sözcüklerle elde ettiği bu yalın üslubun altında derin anlamlar içeren zengin semboller gizlidir. Blake şiirlerinde ruhani bir dünyanın varlığına inanır ve devlet, kilise gibi zamanının baskıcı kurumlarını şiddetle eleştirerek özgürlükçü bir yaşam önerir. Blake'e göre şairler ve genel olarak sanatçılar, gerçekliğin çok daha derinini görebilen ve insanoğlunu toplumun kötülüklerine karşı uyarmaya çalışan bir çeşit peygamber gibidirler. Bu nedenle masumiyet ve hayal gücünü tecrübe ile tekrar uzlaştırabilir ve böylece toplumun kötülüklerini tespit etmede ve anlamada insanlara yardımcı olabilirler.

Blake'in şiirleri doğaya göndermelerle doludur, ancak bu şiirler bir doğa bilimcinin gözünden ya da doğrudan yapılan gözlemlerden oluşmamıştır: aksine, doğa bir çocuk kitabı ya da İncil'deki gibi algılanır: egzotik ve kızgın kaplanlar, masum, yünlü ve kıvırcık kuzular, ölümcül meyveler taşıyan ağaçlar, kötü niyetli tırtıllar ve kuzgunlar bulunur. Kullandığı imgeler İncil'den alınmıştır. Şiirlerin dili de tıpkı İncil'in dili gibi, mümkün olan en basit dilde yazılmış ancak anlam derinliği bakımından oldukça zengindir.

Sembol kullanımı Blake şiirlerinin en çarpıcı özelliğidir. Ancak Blake'in farkı, başka sembolleri değil kendi sembollerini model almasıdır. Semboller her zaman bizi dış dünyadan insanın iç dünyasına yönlendiren içsel ilişkiler barındırır. *Masumiyet ve Tecrübe Şarkıları*'nda sembolik ya da alegorik anlam taşımayan bir şiir neredeyse yoktur. Doğayı ve insan doğasını, hayvanları ve bitkileri, iyi ve kötü ya da masumiyet ve tecrübe gibi insan ruhunun karşıt durumlarını basit ama muktedir güçlerin derin sembolleri olarak resmeder. Şiirlerinde çok sayıda tekrar eden basit ve net semboller vardır. Örneğin, birçok şiirinde 'kaplan' yaratıcı enerjinin, 'kuzu' ve "çocuk", İsa'nın ve masumiyetin, "ağaç" öfkenin, düşmanları alt etme arzusunun ve insan doğasının karanlık yüzünün sembolüdür.

2. Masumiyet ve Tecrübe: Kuzu ve Kaplan

Bu çalışmada, Blake'in basit ama sembolik dilini örneklemek amacıyla, en iyi bilinen iki şiiri *Masumiyet Şarkıları*'ndan *Kuzu (The Lamb)* ve *Tecrübe Şarkıları*'ndan *Kaplan*

(The Tyger) incelenektir. *Kuzu* ve *Kaplan* şiirlerinde Blake, bu iki hayvan arasındaki zıtlığa dikkat çeker: kaplan vahşi, aktif, avcı iken kuzu sakin, hassas ve zararsızdır. Bu iki şiir genellikle, insan doğasındaki çelişkileri ve uysal ve yırtıcı yaratıkları bir arada var edebilen Tanrı›nın yaratıcı gücünü sembolize ederek ortaya koymak ve karşılaştırmak amacıyla yan yana okunur.

Blake'e göre, kuzu masumiyeti sembolize ederken, kaplan bireyin içerisindeki vahşi ve ürkütücü güçlerin bir sembolüdür. Masum ve tatlı kuzu yüce gönüllü yaratıcının eseridir. Görkemli ama ürkütücü kaplan da yine yaratıcının eseridir. Bu çelişkiyi ve şaşkınlığı, yaratıcının amacının öyle kolayca anlaşılamayacağını ifade etmek için "Kuzuyu yaratan mı yarattı seni?" sorusunu sorar. Kaplan aynı zamanda, kaplanın korkunç düzenini tasarlamaya muktedir yaratıcının ustaca yeteneğinin de bir sembolüdür. Ama *Masumiyet Şarkıları*'nda *Gece* şiirinde tasvir edilen aslan, *Deneyim Şarkıları*'ndaki kaplana ilginç bir karşıtlık sunar. Her iki yaratık da korkunç görünür ama aslan, peri masalındaki yaratık gibi, büyülü bir şekilde iyi ve kibar bir yaratığa dönüştürülebilir. Ancak, deneyim dünyasında kaplan gibi yaratılıştan vahşi ve yıkıcı unsurlar değişmez, öylece kabul edilir, hatta hayranlık uyandırır.

Kuzu şiirinde soruların yer aldığı uzunca bir kıta ve cevapların verildiği aynı uzunlukta olmak üzere basit, bir başka kıtadan oluşan bir yapı kullanılmıştır. Bu aldatıcı bir şekilde oldukça basit ve açık gibi görünen şiirde Blake, anlatıcı olarak soru soran ve sorulara cevap veren bir çocuğu kullanır. Birbirine bağlantılı ve tekrar eden bu sorular basit ancak etkilidir:

Küçük Kuzu seni kim yarattı?
Bilir misin seni kim yarattı?

Blake, çoğunlukla tekrarlar aracılığıyla sağlanan koşutluklar kullandığı için bu basit yapı okuyucuya kuzunun sadece bir çocuğun kişileştirilmesi olduğu fikrini vermektedir. Şiirin basit yapısı, okuyucuya Blake'in hedef kitlesinin, şiirdeki çocuk gibi aynı konuya ilgi duyan diğer çocuklar olduğu hissini uyandırır. Masum kuzunun tersine, anlatıcı olgunluk ve masumiyetin kaybı hakkında oldukça fazla bilgiye sahiptir. Anlatıcısının "seni kim yarattı?" gibi hassas ve karmaşık bir sorunun açıklamasını nasıl yapacağı okuyucuda merak uyandırır. Ardından şiirin çocukluk dönemi ve bir çocuğun hayatın sırlarına karşı merakı üzerine olduğu açığa çıkar. Eşi görülmemiş bir sadelik içerisinde Blake oldukça başarılı bir şekilde bu merakı giderir ve sadece iki kıta içerisinde konusunu geliştirmeyi, okuyucuya hitap etmeyi ve konuyu sonuçlandırmayı başarır. Her ne kadar Blake basit kelimeler kullansa da, canlı imgeler ile kuzunun mutlu ve korunaklı yaşamını okuyucunun gözünde canlandırmasını sağlar. Bu ilk bölüm 'ırmak kıyıları', 'çayırlar', 'vadi' ve 'güzel giysi', 'yumuşacık bembeyaz yün', 'tatlı ses', 'sevinç vadisi' gibi mutluluk imgeleriyle doludur.

Kim hayat verdi, ırmak kıyılarında
Ve çayırlarda yiyecek sundu sana;
Sana sevinç giysisini kim verdi,
Tüylü parlak yumuşacık giysiyi;
Sana kim verdi bütün vadileri

Şenlendiren böyle tatlı bir sesi:
Küçük Kuzu seni kim yarattı?
Bilir misin seni kim yarattı?

Bu basit gibi görünen şiir ikinci kısımda aniden, yine basit bir dil yapısıyla, Tanrı'nın dünyayı, kuzuyu, çocuğu nasıl yarattığı ile ilgili bir derse dönüşür (Roberts and Jacobs, 2001:729). Kuzuyu yaratan Tanrı'dır. Yaratıcının insan şekline bürünmüş şekli ise oğlu (kuzu) Hz. İsa'dır. *Masumiyet Şarkıları*'nda 'kuzu'ya yapılan vurgu Hz. İsa'nın insanların yaşamlarını günahlardan arındırmak için kendini feda eden bir kurtarıcı olduğunun bir hatırlatıcısıdır. Hıristiyan inancına göre Hz. İsa, İncil'in son bölümünde (ifşa) Hıristiyan karşıtlarını yenip insanlığı kurtaran tanrısal güçlere sahip "Tanrı'nın bir kuzusu" olarak ortaya çıkar.

Küçük Kuzu söyleyeceğim sana,
Küçük Kuzu söyleyeceğim sana:
Senin adınla bilinir kendi de,
Çünkü bir Kuzu der o da kendine:
O alçakgönüllü, yumuşak huylu,
O küçücük bir çocuk oldu.
Ben bir çocuğum, kuzusun sen de,
Onun adıyla biliniriz ikimiz de.

Masumiyet Şarkıların'nda, Blake kendisi de bu şiirindeki gibi çocuk bakış açısından bakabilme yetisini korur ve şiirlerinde tecrübenin karanlık dünyasında yol gösteren bir ışık gibi kalabilmek için bir çocuğun hayal gücüne ve basitliğine sahip olmak gerektiğini savunur. Bu nedenle, tecrübe dünyası *Kuzu* şiirine dâhil edilmemiştir.

Şiir çocuksu bir dua ile biter ve tekrar eden yapılar şiire bir çocuk duası ya da ilahisi niteliği kazandırır:

Küçük Kuzu Tanrı seni kutsasın.
Küçük Kuzu Tanrı seni kutsasın.

Blake *Kuzu* şiirinde her ne kadar basit bir üslub kullansa da, görüldüğü gibi, oldukça karmaşık bir konuyu yorumlamış ve kafiye, ritim ve sembollerin doğru bir şekilde bir araya getirilişiyle de oldukça başarılı bir şiir ortaya çıkarmıştır.

Blake'in *Tecrübe Şarkıları*'nda yer alan ve *Kuzu* şiiri ile birlikte okunan *Kaplan (The Tyger)* adlı şiiri de başta sadece bir kaplan şiiri gibi görünse de her şeye gücü yeten Tanrı'ya bir övgü olarak yorumlanmıştır. Tek bir yaratıcıya olan inanç, aynı yaratıcının hem iyiyi hem kötüyü yarattığı inancını gerektirmektedir. Bunlar insan ruhunun masumiyet ve tecrübe dünyalarını temsil eden iki zıt durumudur. Eğer kuzu iyiliği, masumiyeti ve uysallığı sembolize ediyorsa kaplan tutkuyu, öfkeyi ve enerjiyi temsil etmektedir. Tanrı öyle kudretlidir ki kuzu gibi bir masumiyetin karşısında kaplan gibi dehşet verici bir hayvan yaratabilmiştir. Bunu yaparken de kaplana bakanların aslında onu yaratanın ne büyük bir güç olduğunu düşünmelerini istemiştir.

Kaplan altı dörtlükten oluşan, ilk ve son dörtlüğü, tek bir kelime değişikliği ile

yinelenen, birbirine koşut olan bir şiirdir. Bu koşutluk ile, bu iki dörtlük bir şarkının nakaratı gibi şiire ritim kazandırır. Şiirin başlığı da yanıltıcı bir şekilde basittir. Okuyucu ilk bakışta sadece basit bir kaplan şiiri okuyacağını düşünür. Oysaki, bundan daha derin anlamlar taşımaktadır. Blake, kaplanı Tanrı'nın yaratıcı gücünün bir göstergesi olarak görür: kaplan ürkütücü bir güzelliğe, güce, karmaşıklığa ve canlılığa sahiptir.

Şiir "Kaplan, Kaplan" isim yinelemesiyle başlar. Bu yineleme ve sonrasında takip eden (burning bright) ses yinelemesi bir tekerleme hissi yaratır. Tek heceli kelime kullanımı da bu hissi pekiştirir. Ancak şiir basit bir tekerlemeden çok ileri giderek farklı sorgulamalar içine girer. Şiir birçok retorik sorudan oluşur. On beş adet soru işareti bulunmaktadır. Soru yapısının yinelenmesi de şiire ritim ve hız kazandırır.

İlk dörtlük asıl soruyla başlar: "Hangi ölümsüz el ya da göz, / Kurabildi o korkunç simetrini?". İkinci kıtada kaplanın nerede yaratıldığı, üçüncüde yaratıcının kaplanı nasıl şekillendirdiğini, dördüncüde hangi aletler kullanarak yaptığını, beşincide yaratıcının yarattığı şeye (kaplana) tepkisini ve bu yaratıcının kim olduğunu, son olarak da, altıncı kıtada, ilk kıtadaki asıl soruyu yineleyerek bu sefer kaplanı sadece kimin yaratmış 'olabileceğini' değil de kimin buna 'cüret' edebileceğini sorgular:

Kaplan! Kaplan! gecenin ormanında
Işıl ışıl yanan parlak yalaza,
Hangi ölümsüz el ya da göz, hangi,
Kurabildi o korkunç simetrini?
[…]
Kaplan! Kaplan! gecenin ormanında
Işıl ışıl yanan parlak yalaza,
Hangi ölümsüz el ya da göz,
Cüret edebilir kurmaya o korkunç simetrini?

Şiir boyunca tekrarlanan "cüret" (dare) ve "korku" (fear) gibi kelimeler aynı anda hem cesur hem korkunç olan şeylere işaret etmektedir. "Yanma" ,"ateş", "fırın" gibi kelimler sadece kaplanın turuncu çizgilerine değil karanlıkta yanan gözlerine ve beynindeki öfkeye işaret eder. Ateş hem yaratılış ve yıkımla hem de temizlik ve sıcaklıkla bağdaştırılmaktadır. Tıpkı iyi ve kötünün olması gibi, yaşamda bu zıtlıklar da vardır.

Kaplan ile bağdaştırılan kozmik ateş düşüncesi insanlara hediye etmek için tanrılardan ateşi çalan Prometheus'u çağrıştırarak kaplanın görkemini daha da artırmaktadır. Ayrıca güneşe çok yakından uçtuğu için dünyaya fırlatılmış olan Yunan Icarus'a da bir gönderme vardır:

Hangi uzak derinlerde, göklerde
Yandı senin ateşin gözlerinde?
O hangi kanatla yükselebilir?
Hangi el ateşi kavrayabilir?

Tanrı'nın yüceliğinin ve kudretinin sorgulanması oldukça enderdir. Ancak Blake bunda bir sakınca görmez hatta bu sorgulamadan korkmaz. Aksine Hıristiyan doktrinlerine meydan okur.

Ve hangi omuz ve hangi beceri
Kalbinin kaslarını bükebildi?
Ve kalbin çarpmaya başladığında,
Hangi dehşetli el? ayaklar ya da

"Omuz" ve "sanat" arasındaki bağlantı böyle bir yaratığın yaratılması için gerekli olan fiziksel güç ve hayal gücü arasındaki bağlantıyı sembolize ederken kaplanın organlarının onu yaratan yaratıcıyla bağdaştırılması kaplana doğaüstü bir güç vermektedir. Ardından tekrar kaplanın yapımını ima eden bir demircinin demir dövme imgesi gelmektedir:

Neydi çekiç? ya zincir neydi?
Beynin nasıl bir fırın içindeydi?
Neydi örs? ve hangi dehşetli kabza
Ölümcül korkularını alabilir avcuna?

Kaplanın beynini yaratmaya yetecek ısının ancak kozmik bir demir dövme işlemiyle olabileceği görüşüyle kaplanın yaratılışının doğa ve yaratıcı sanatın birleşimi olduğu fikri burada bir adım daha ileriye götürülmüştür. Bu fikir şiir boyunca devam eden çekiçleme ritimleriyle pekiştirilmiştir.

Kullanılan tüm şiirsel ögeler dünyanın yaratılış mucizesi temasına katkıda bulunmaktadır: kafiye düzeni, vezini, tonu, şiire ritmik bir özellik katarak bir atölyeden gelen örs ve çekiç sesleri ile Tanrı'nın kaplanı örste çekiç ile demir döver gibi döverek yarattığı hissini verir. Kullanılan bu işitsel imgelerle "acaba Tanrı dünyayı demir döver gibi nalbanthanesinde mi şekillendirdi?" sorusunu akla getirir. Sorgulayan ve korku içeren tonu ile anlatıcının kaplandan korktuğu ancak aynı zamanda kusursuzluğuna hayran kaldığı vurgulanır. Yunan mitolojisine yapılan göndermeler tanrılara ihanet etme hikâyelerini çağrıştırır. Icarus kendisine balmumundan kanatlar yapıp uçarak tanrılara meydan okur. Prometeus insanoğlunu yaratarak ve onlara ateşi (yaratıcılığı, bilimi, uygarlığı) vererek tanrısal düzene karşı çıkar. Her iki figür de şiirde güçlü sembollerdir. Kaplanın kusursuzluğu da, tıpkı bu mitolojik figürler gibi, tanrıya meydan okur gibidir:

Güldü mü o, görünce eserini?
Kuzu'yu yaratan mı yarattı seni?

Kuzuyu yaratanın Tanrı olduğunu söyler ancak kaplan için aynı şeyi düşünemez, bu konuda şüphesi vardır. Eğer kaplanı da Tanrı yarattıysa aynı yaratıcı kuzuyu nasıl yaratır diye merak eder ve sorgular. Sonra da, o zaman Tanrı'dan başka kim böyle mükemmel bir hayvanı ya da kuzu gibi onun zıddını yaratır diye de merak eder. Bu merak şiirin ana temasını oluşturur. Basit şiirsel ögelerle kâinatın yaratılışı ile ilgili merak uyandıran sorular sorulur.

3. Sonuç

Kuzu ve kaplan aslında insan doğasında var olan masumiyetin ve tecrübenin sembolüdürler. Tecrübeye ulaştıkça hayat değişir, bozulur, masumiyet kaybolur. Ancak tecrübe kaçınılmazdır ve hayatın döngüsü için gerekli bir evredir.

Kuzu sevginin, mutluluğun, merhametin sembolüdür. Kuzu küçük bir çocuk gibi masumdur. Şiirdeki mutlu çocuk, kuzuda Tanrı'yı keşfeder. Blake çocuk gözünden kuzudaki bu masumiyeti ve merhameti, "Tanrı'nın kuzusu" Hz. İsa'nın insanlığı kurtarmak için kendisini feda etmesi tutkusu ile özdeşleştirir.

Kaplan gazabın, tutkunun ve dolayısıyla da Hz. İsa'nın sembolüdür. Hz. İsa da içinde bir kuzunun uysallığını ve bir kaplanın gazabını taşır. Kaplan güç ve hiddetin temsilcisidir. Kötülük, iyiliği ve masumiyeti yok edecek derecede güçlendiğinde, kaplan gibi ateşli ve hiddetli bir güce ihtiyaç duyulur.

Blake bu iki şiirde diğer şiirlerinde olduğu gibi, insanların da tıpkı hayvanlar gibi, büyüdükçe artık birer kuzu olmaktan çıkıp, ormanların yırtıcı, korkunç hayvanı kaplana dönüştüklerini yalın bir anlatım tarzı, basit uyak düzeni, yinelemeler ve seçtiği basit ve zıt sözcüklerle başarıyla vurgular.

Kuzu ve *Kaplan* şiirlerinde görüldüğü üzere, Blake'in şiirleri, görünüşteki basitliği ve kullanılan basit üslupla yaratılan tekerlememsi etkisi ile çocuklara hitap ederken, derinlerindeki karmaşık dini, politik ve mitolojik imgelerle de yetişkinlere arasında bitmeyen tartışmalara konu olmaya devam edecektir.

Kaynakça

Ağıl, N. William Blake'in '"Kaplan'" Şiiri: Bir Yapıbozuculuk Uygulaması. http://www.usatolyesi.org/Derrida2.htm (indirilme: 12.09.2013).

Keynes, G. (1966). *The Complete Writings of William Blake*. London: Oxford: UP.

Roberts, E. V. and Jacobs, H. E. (2001). *Literature: An Introduction to Reading and Writing.* New Jersey: Prentice Hall.

Songs of Innocence and Experience. (2006). www.teachit.co.uk, 6109.doc (indirme: 12.09.2013).

Shmoop Editorial Team. "The Tyger Poem Text" *Shmoop.com*. Shmoop University, Inc., 11 Nov. 2008. (Web. 13 Sep. 2013).

Özpalabıyıklar, S. (çev.). (2008). *William Blake: Masumiyet ve Tecrübe* Şarkıları. İstanbul: İş Bankası Yayınları.

Özet

WİLLİAM BLAKE'DE MASUMİYET VE TECRÜBE: KUZU VE KAPLAN

İngiltere'de Romantizmin öncüleri arasında yer alan William Blake, sanatta yeni, yalın ve duyguların doğrudan aktarıldığı bir düşünce ve anlatım tarzı, basit uyak düzeni, sözcük, ya da tümce tekrarlarıyla sağladığı koşutluk ve seçtiği basit ve zıt sözcüklerle elde ettiği yalın fakat zengin sembollerle yüklü üslubuyla ünlüdür. Sembol kullanımı Blake şiirlerinin en çarpıcı özelliğidir. Şiirlerinde çok sayıda tekrar eden basit ve net semboller vardır. *Masumiyet*

ve Tecrübe Şarkıları adlı eserinde sembolik ya da alegorik anlam taşıyan birçok şiir vardır. Doğayı ve insan doğasını, hayvanları ve bitkileri, iyi ve kötü ya da masumiyet ve tecrübe gibi insan ruhunun karşıt durumlarını farklı güçlerin derin sembolleri olarak resmeder. Bu bildirinin amacı, Blake'in bu yalın üslubunun içinde bulunan sembollerle doğayı ve insan doğasını, iyi-kötü, masumiyet-tecrübe gibi insan ruhundaki zıtlıkları nasıl betimlediğini *Masumiyet ve Tecrübe Şarkıları* koleksiyonunda yer alan *Kuzu* (*The Lamb*) ve *Kaplan* (*The Tyger*) şiirlerini inceleyerek göstermektir. Blake bu iki şiirde diğer şiirlerinde olduğu gibi, insanların da tıpkı hayvanlar gibi, büyüdükçe artık birer kuzu olmaktan çıkıp, ormanların yırtıcı, korkunç hayvanı kaplana dönüştüklerini yalın bir anlatım tarzı, basit uyak düzeni, yinelemeler ve seçtiği basit ve zıt sözcüklerle başarıyla vurgular.

Anahtar Sözcükler: *William Blake, Masumiyet ve Tecrübe Şarkıları, Kaplan, Kuzu*

Abstract

WİLLİAM BLAKE'S INNOCENCE AND EXPERİENCE: THE LAMB *AND* THE TYGER

William Blake, one of the leading figures of Romanticism in the UK, is a highly symbolic poet and his poetry is rich in symbols and allusions. Almost each and every other word in his poems is symbolic. His simple style is mainly accomplished through parallelism, a simple rhyme scheme, repetition of simple words or phrases, uses of opposite words. His style is simple but rich with recurring symbols. In his major work *Songs of Innocence and Experience*, there is hardly any poem which does not possess a symbolic or allegorical meaning Nature and human nature, animals and plants, opposite states in human spirit such as good and bad, or the status of innocence and experience are portrayed as symbols of deep forces. The purpose of this paper is to show this simple but strong style of Blake by examining *The Lamb* and *The Tyger* poems from *The Songs of Innocence Experience* collection. These two poems are intended to be read together so that the paired poems comment on each other. These poems present a very simple structure and highly individual use of symbols. With the analysis of the symbols we can have a deeper approach necessary to understand Blake's ideas. It is concluded in this paper that these poems are two of the most prominent examples which are often juxtaposed when teaching his work to demonstrate his observations about the power and contradictions of a creator who could create both such meek and fierce creatures. One could argue that these animals also symbolize contradictions in human nature, especially since Blake and his contemporaries believed in Transcendentalism or the idea that God exists within all living things.

Keywords: *William Blake, , Songs of Innocence and Experience: The Lamb, The Tyger*